

HALKIN KURTULUŞU'NUN DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASI

5 Ekim 2026

Yıldırım Koç

12 Mart 1971 darbesi öncesinde oluşan Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun (THKO) devamcısı niteliğindeki yapılanmalardan en önemlisi önce 2 Şubat 1976 tarihinde Halkın Kurtuluşu Dergisi'ni yayımlamaya başladı. 1978 yılı Ekim ayında Çorum'da "THKO 1. Konferansı"nı düzenlendi. Bu toplantıda hareketin adı "TDKP-İnşa Örgütü" olarak belirlendi. Aynı günlerde de Devrimci Demir-İş Sendikası kuruldu. Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin (TDKP) kuruluş kongresi, 2 Şubat 1980 tarihinde İzmir'de gerçekleştirildi. Bu siyasi yapılanmanın belirlenebilen tek önemli sendika girişimi, Devrimci Demir-İş Sendikası'ydı. Diğer işkollarında önemli bir sendika girişimi olmadı. Arnavutluk Emek Partisi ve onun önderi Enver Hoca'nın ideolojik çizgisini benimseyen bu yapı, legal sendikaların dışında, Devrimci Sendika Muhalefeti biçiminde örgütlenmeye çalıştı. Ancak 1980 yılında bu girişimden de vazgeçildi.

Devrimci Demir-İş Sendikası, erişilebilen belgelere göre, herhangi bir işyerinde toplu iş sözleşmesi yetkisi alıp toplu sözleşme bağtılamadı. Sendika, kurulduğu İskenderun'daki Demir-Çelik İşletmesi dışında Ereğli Demir Çelik'te de örgütlenme çalışması yürüttü. Ancak sendikanın çalışması, bir siyasi örgütlenmenin "işçi birimi" biçimindeydi. Amaç, belirli işyerlerinde örgütlenip yetki almaktan çok, sendikal çalışma sürecinde siyasi örgütlenmeye kadro sağlamak gibiydi. Sendikanın gençlik birimi veya kadın birimi olmadı. Herhangi bir işyerinde de yasal grev veya başka tür etkili eylem yapılmadı veya yapılamadı. Sendikanın İstanbul, İzmir, Ankara, Adana gibi işçi yoğunluğunun olduğu bölgelerde önemli bir örgütlenme çalışması da kayıtlarda gözükmemektedir.

Halkın Kurtuluşu Hareketi, işçi sınıfı içindeki çalışmada, ağırlıklı olarak "Devrimci Sendika Muhalefeti" anlayışıyla hareket etti. Devrimci Demir-İş Sendikası, legal olanaklardan yararlanan bir araç gibiydi. *Halkın Kurtuluşu*'nun 1978 yılı Kasım ayında Federal Almanya'da kurulan Devrimci Sendika Muhalefeti (Revolutionäre Gewerkschaft Opposition – RGO) hareketi ile bağlantısı vardı. Devrimci Demir-İş Sendikası'nın tüzüğünde yer alan bazı maddeler, 1980 yılında Türkiye'de yayımlanan *DSM Nedir, Niçin Mücadele Ediyor?* başlıklı bir kitapçıkta yer alan öneriler gibidir. Ancak Devrimci Demir-İş'in özellikle İsdemir ve Erdemir işyerlerinde bu çizgideki çalışmaları bir sendikal başarıya dönüşmedi. (DSM için bkz. *RGO Devrimci Sendika Muhalefeti, Patronlara ve Sendika Ağalarına Karşı İşçilerin Birliği*, Federal Almanya, 1978, 47 s.; *DSM Nedir? Niçin Mücadele Ediyor?*, 1980, 62 s.)

12 Eylül 1980 darbesi sonrasında kapatılan Devrimci Demir-İş Sendikası hakkında özel bir dava açılıp açılmadığına ilişkin bilgi bulunmamaktadır.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Mahkemesi'nde 1981 yılında "Türkiye Devrimci Komünist Partisi, TDKP, Halkın Kurtuluşu, Yurtsever Devrimci Gençlik, Genç Komünistler Birliği, Devrimci Sendikal

Muhalefet Grubu" adıyla bir dava açıldı (Esas no.1981/100, Karar no.1982/660; ek iddianame: Esas no.1982/2886, Karar no.1983/61).

Devrimci Demir-İş'in Kuruluşu, Amacı ve İlkeleri

Devrimci Demir-İş Sendikası (Demir Çelik Alüminyum Maden Madeni Eşya ve Makine Sanayii İşçileri Sendikası) 28 Eylül 1978 günü Hatay İskenderun'da kuruldu. Kurucuları Oktay İlhan (genel başkan), Bektaş Korkmaz, H.Ali Mert, İbrahim Kızılyer, Ali Şepsül, Rıza Bozkurt, Hasan Şimşek, Bekir Özmen, Mustafa Şen, Mayil Sarıkaya ve Sefa Karakuş idi.

Halkın Kurtuluşu Dergisi, Devrimci Demir-İş'in kuruluşuna ilişkin şu açıklamayı yaptı:

"Devrimci Demir-İş'in kuruluşunu selamlıyoruz.

"Bir süreden beri kuruluş çalışmaları yürütülen Devrimci Demir-İş'in geçtiğimiz hafta içerisinde kuruluş işlemlerinin tamamlandığı ve kuruluşunun ilan edildiği bildirilmektedir.

"Devrimci Demir-İş'in kurulması metal işkolundaki işçilerin sınıf sendikacılığı için yürüttükleri mücadelenin bir adımı ve ürünü olarak doğmuştur. Devrimci Demir-İş, aynı zamanda, Türkiye işçi sınıfının uzun yıllardır yürüttüğü mücadelenin alevleri arasından doğmuş ilk sınıf sendikasıdır.

"Devrimci Demir-İş'in kurulması Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin bir eseridir.

"Doğuşunu selamlıyoruz.

"Türkiye metal işçilerinin ve İskenderun işçilerinin yiğit mücadelesini ve sınıf sendikacılığının oluşturulması ve geliştirilmesi yolunda attıkları başarılı adımı selamlıyoruz.

"Devrimci Demir-İş'in burjuvaziye ve her türlü burjuva sendikacılığına karşı tavizsiz bir mücadele yürüteceğine, sınıfın birliğini sağlama yolunda mücadele edeceğine inancımız tamdır.

"Devrimci Demir-İş'in doğuşu burjuvazi ve her türden gerici bir korku kaynağı, işçi sınıfı için bir sevinç kaynağıdır.

"Türkiye işçi sınıfının ve İskenderun'un yiğit işçilerinin sevincini yürekten paylaşıyoruz.

"Ve sınıf sendikacılığının doğuşunu selamlıyoruz." (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 129, 2 Ekim 1978)

Devrimci Demir-İş'in kuruluşunu *Halkın Kurtuluşu Dergisi* şu şekilde duyuruyordu:

"DEVİRİMCİ DEMİR-İŞ KURULDU"

"Metal işçilerinin sınıf sendikası, Devrimci Demir-İş Sendikası İskenderun'da kuruldu. Devrimci Demir-İş Sendikası yayınladığı kuruluş bildirisinde şöyle seslenmektedir: "Devrimci Demir-İş burjuvazi ile sınıf işbirliğini reddeden, sendika ağalarının her türlü barikatlarını yıkmaya yönelik, metal işçilerinin geçmiş mücadeleleri ve devrimci mirası üzerinde yükselmektedir." "Tüm metal işçilerini Devrimci Demir-İş Sendikasının çatısı altında toplanmaya ve sınıf güçlerini birleştirmeye çağırıyoruz." Proleter devrimciler Devrimci Demir-İş'in kurulmasını selamlamaktadırlar."

Devrimci Demir-İş Sendikası'nın kuruluş bildirisi de *Halkın Kurtuluşu Dergisi*'nde yayımlandı:

"Devrimci Demir-İş Sendikası Kuruluş Bildirisi"

"Bugün ülkemizde 1.5 milyonu aşkın işçi sendikalarda örgütlenmiş durumdadır, Bu sendikaların tamamı burjuva sınıf işbirlikçisi, revizyonist, reformist ve faşist sendikacılık akımlarının ve bu akımlara dayanan sendika ağalarının yönetimi ve denetimi altındadır. Bugün işçi sınıfı hareketi her türden burjuva sendikacılığını tasfiye etme göreviyle karşı karşıyadır. DEVİRİMCİ DEMİR-İŞ SINIF SENDİKACILIĞININ TAVİZSİZ SAVUNUCUSUDUR. Devrimci Demir-İş; burjuva sınıf işbirliğini reddeder ve şu temel ilkeleri tavizsiz savunur.

"x- İşçi sınıfının ve onun bir parçası olan metal işçilerinin ekonomik taleplerinin tavizsiz savunucusudur. Ekonomik mücadelenin, siyasi ve ideolojik mücadele ile kopmaz bağının bilincindedir. Ekonomik mücadeleyi işçi sınıfının siyasi ve ideolojik mücadelesine tabi kılarak sürdürür. Ekonomik mücadelenin abartılmasına ve küçümsenmesine karşı durur.

"x- 'En kötü olan ücret düşüklüğü değil, ücret sisteminin kendisidir.' Salt ekonomik haklar uğruna yürütülen mücadele işçi sınıfının kurtuluşunu sağlamaz, işçi sınıfını sömürden, zulümden kurtaramaz. Devrimci Demir-İş işçi sınıfının kurtuluşunun ancak ücretli köleliğin ve her türlü kapitalist sömürünün yok olmasıyla gerçekleşeceğinin bilincindedir. Devrimci Demir-İş ekonomik mücadelenin siyasi mücadeleye tabi kılınmasını savunur.

“x- İşçi sınıfının kendi siyasi mücadelesiyle doğru bir şekilde birleşebilmesi için, burjuvaziye karşı ideolojik mücadele verilmesini savunur. Devrimci Demir-İş; işçi sınıfının yolunu karartan revizyonist, reformist, faşist ve her türden burjuva ideolojisine karşı uzlaşmaz mücadele verilmesini ve SOSYALİZM BİLİMİNİN İŞÇİ SINIFI İÇİNDE YAYILMASINI SAVUNUR.

“x- Devrimci Demir-İş sendikal demokrasiden yanadır. İşçilerin kendi yöneticilerini kendilerinin özgürce seçmesini ve denetlemesini, sendikal faaliyetin her alanında işçilerin söz ve karar sahibi olmasını sonuna kadar savunur ve uygular.

“x- Devrimci Demir-İş faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı aktif mücadeleyi başta gelen görevlerinden birisi olarak görür.

“x- Devrimci Demir-İş burjuva milliyetçiliğine ve milli zulme karşı çıkar. Ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

“x- Devrimci Demir-İş, sendikaları, hakim sınıflar ve onların devleti ile kaynaştırmaya, işçi sınıfının sendikal eylemini ve yönetimini kısıtlamaya ve yozlaştırmaya hizmet eden ‘Toplumsal Anlaşma’, ‘Uzlaştırma Kurulları’, ‘Yatırım Fonu’, ‘Üçlü Komite’, ‘Yönetime Katılma’ gibi her türlü gerici uygulamalara karşı kesin tavır alır.

“x- Devrimci Demir-İş işçi sınıfının en geniş eylem ve sendikal birliğinden yanadır. İşçi sınıfının ilkeli sendikal birliğini sınıf çıkarlarını savunma temelinde yapılan eylemlerle gerçekleştirmeye çalışır.

“x- Devrimci Demir-İş ülkemizde ve tüm dünyada emekçi sınıfların ve ezilen halkların her türlü sömürüye ve gericiliğe karşı verdikleri mücadeleyi tek başına veya diğer işçi ve emekçi sınıfların örgütleriyle birlikte destekler.

“DEVRİMCİ DEMİR-İŞ HER TÜRDEN BURJUVA SENDİKACILIĞINA KARŞI TÜRKİYE METAL İŞÇİLERİNİN TEK DEVRİMCİ ALTERNATİFİDİR.

“Bugün ülkemizde 200 bini aşkın metal işçisinden 150 bin kadarı sendikalarda örgütlenmiş durumdadır. Ancak bu sendikaların tümü burjuva sınıf işbirlikçisi, revizyonist, reformist ve faşist sendikacılık akımlarının ve bu akımlara dayanan sendika ağalarının yönetimi ve denetimi altında bulunmaktadır.

“Metal işçilerinin burjuvaziye karşı her eylemini arkadan hançerleyen sendikal akımlar, burjuvazi ile ve burjuva feodal devletle tam bir işbirliği içinde faaliyet sürdürmektedir. Bu karşı devrimci sendikal akımlar dün de bugün de sendikaların, burjuvaziye karşı bir direniş, örgütlenme ve birlik merkezi, işçilerin sınıfsal eğitime başladıkları, kapitalist sömürü ve baskıya karşı aktif olarak mücadele ettikleri ve sınıf bilinçlerini geliştirdikleri birer SOSYALİZM OKULU olmasının karşısında yer almışlardır ve almaktadırlar.

“Bunlar faaliyetlerinin merkezine, kapitalist sömürünün ortadan kaldırılmasını, yerine sosyalizmin kurulması uğruna mücadele etmeyi değil, tam tersine kapitalizmi, burjuva feodal devleti korumayı ve güçlendirmeyi koymuşlardır.

“Onlar, faşist, reformist, revizyonist ve her soydan burjuva siyaset ve ideolojisinin işçi kitleleri içinde taşıyıcısıdır. Bu nedenle, bu sendika ağaları devrimci siyaset ve ideolojiye ve bunu savunan devrimci işçilere azgınca saldırmaktadırlar.

“Onlar sendikal demokrasinin de düşmanıdır. Bu nedenle örgüt içi demokrasiyi yok etmişler, gasp ettikleri sendika yönetimlerini de ortaçağ derebeylerinin malikanelerini korudukları gibi korumaktadırlar. Kendilerine karşı muhalefet eden devrimci, demokrat işçileri veto etmekte ve sendikalardaki görevlerine son vermektedirler. Ve hatta patronlarla işbirliği yaparak işten attırmaya kadar varan her türlü zorbalığı uygulamaktadır. İşçilerin talep ve isteklerinin gerçekleştirilmesine hizmet etmesi gereken toplu iş sözleşmeleri, sendika ağaları ile patronların el ele vererek işçilerin talep ve isteklerinin boğulması ve bu uğurda verilen mücadelenin zincire vurulmasının aleti haline getirilmektedir.

“Sendika ağaları en başta grev eylemleri olmak üzere metal işçilerinin tüm mücadelelerinin önüne barikatlar kurmaktadır, işçi sınıfının bu eylemleri, işçi sınıfının taleplerini gerçekleştirme, ekonomik, sosyal ve siyasal mücadelesini yükseltme, sınıf bilincini geliştirme aracı olmaktan çıkarılarak, burjuvaziye ve onların düzenine zarar vermeyecek biçimde, onların tayin ettiği sınırlar içerisinde hapsedilmeye çalışılmaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve faşist feodal devletinin baş destekçisi olan sendika ağaları sendikaların her geçen gün işçi sınıfı örgütü olma niteliğini yozlaştırmaya, burjuvaziye ve burjuva devlete daha fazla bağlamaya çalışmaktadır.

“Türkiye metal işçileri zengin mücadele ve örgütlenme geleneğine sahiptir. Geçmiş mücadelesinde çeşitli mücadele araçları yaratmış ve başarı ile uygulamış olan metal işçileri, sendika ağalarına rağmen burjuvaziye karşı yığıtçı direnmesini, ekonomik, demokratik haklarını söke söke almasını bilmiştir. Devrimci Demir-İş, burjuvazi ile sınıf işbirliğini reddeden, sendika ağalarının her türlü barikatlarını yıkmaya yönelik metal işçilerinin geçmiş mücadelesi ve devrimci mirası üzerinde yükselmektedir.

“TÜM METAL İŞÇİLERİNİ DEVRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASININ ÇATISI ALTINDA TOPLANMAYA VE SINIF GÜÇLERİNİ BİRLEŞTİRMEYE ÇAĞIRIYORUZ.

“Revizyonist; reformist ve faşist sendika AĞALARINA karşı olan tüm Metal işçilerini sınıf taleplerimizi savunmak ve gerçekleştirmek için burjuvaziye karşı DEVRİMCİ DEMİR-İŞ Sendikası saflarında birleşmeye çağırıyoruz.
“DEVİRİMCİ DEMİR-İŞ SENDİKASI GENEL MERKEZİ.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 129, 2 Ekim 1978)

Devrimci Demir-İş Sendikası’nın tüzüğünde “amaç ve ilkeler” bölümü aşağıda yer almaktadır:

“A. AMAÇ. Sendikamız, ulusal bağımsızlığa, demokrasi ve devrimci sınıf mücadelesinin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı kalarak:

“(1) Dil, cinsiyet, ırk ve mezhep ayrımı gözetmeksizin sendikanın kapsadığı işkolunda çalışan işçileri örgütlemek, aynı amaç içinde toplamak ve bu uğurda uzlaşmaz mücadele vermek.

“(2) Burjuvaziye, her türden burjuva sendikacılığına, gerici sendika yöneticilerine, faşizme ve emperyalizme karşı sınıfının tabanında, aktif mücadele içerisinde sınıfın temel çıkarlarını savunmak ve elde etmek için somut eylemlerle işçi sınıfının gerçek sendikal birliğini gerçekleştirmeye çalışmak.

“(3) Her türlü sömürünün ortadan kaldırılması görevini faaliyetinin merkezine koyarak; işçilerin ve tüm insanlığın sosyal kurtuluşu için mücadele etmek.

“(4) İşçi sınıfının ekonomik mücadelesiyle siyasi ve ideolojik mücadelesinin kopmaz bağının bilincinde olarak işçi sınıfının ekonomik taleplerinin tam ve ödünsüz savunuculuğunu yapmak.

“(5) Üyelerinin ekonomik ve sosyal çıkarlarını korumak, hak ve çıkarlarını savunmak ve elde etmek. Sosyal, politik ve kültürel düzeylerini yükseltmek, iş güvenliği ve grev özgürlüğünü, toplu iş sözleşmesi hakkını güvenlik altında tutmak, işsizlik ve sağlık tehlikelerini ortadan kaldırmak.

“(6) Her türden emperyalizme ve faşizme karşı ödünsüz mücadele vermek.

“(7) Türkiye ve dünya işçilerinin yukarıda belirtilen amaçlar uğruna verecekleri uğraşları tek başına veya diğer işçi örgütleriyle ve diğer emekçi sınıfların örgütleriyle birlikte desteklemeyi amaç edinmek.

“(B) İLKELER: Devrimci ve demokratik bir sendikal yönetimi görev olarak kabul eden sendikamız tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini öncelikle; işçilerin yönetimde söz ve karar sahibi olmaları ve sendikal uğraşlara doğrudan doğruya katılmaları biçiminde anlar. Devrimci Demir-İş Sendikası bu ilkeyi yaşama uygulamak, örgüt içi demokrasiyi sağlayıp, bürokratik yönetim biçimlerini engellemek için aşağıdaki önlemleri alır:

“(1) Sendikanın amaç ve ilkelerini gerçekleştirebilmek için işçilerin siyasi sınıfsal bilince ulaşmak şeklinde eğitilmesini başta gelen koşul sayan Devrimci Demir-İş Sendikası gelirinin en az % 15’ini eğitim için harcar.

“(2) Kongreleri en geniş tabanla yapmak.

“(3) Sendikanın tüm organları ve yöneticileri seçimle işbaşına gelir. Hiçbir organ ve yönetici atanma yolu ile işbaşına getirilemez. Ancak yeterli seçici üyenin bulunmadığı ve yeni örgütlenecek yerlerde atama yapılabilir.

“(4) Sendikaya üye işçilerin çoğunluğunun onayı olmadan toplu iş sözleşmeleri imzalanamaz.

“(5) Üye işçilerin çoğunluğunun onayı olmadan grevler kaldırılamaz.

“(6) Sendikanın her organı, her kademesindeki yöneticileri ve temsilcileri, delegeleri ve üyeleri bir bütün olarak uyum içinde sorumluluğa ve yetkilere sahiptir.

“(7) Ücretli olarak çalışan sendika yöneticilerinin normal aylık ücretleri; sendikaya kayıtlı işçilerin aldığı ortalama ücret ve yan ödemeler toplamından fazla olamaz.” (Devrimci Demir-İş Sendikası Ana Tüzüğü, İskenderun, Ağustos 1979;5-11)

Devrimci Demir-İş’in tüzüğünde yer alan bazı düzenlemeler aşağıda yer almaktadır:

“Madde 35. Sendika İşyeri Temsilcileri

“Her işyerinde temsilci seçimi yapılır. Seçimler gizli oy açık sayımla olur. Yasalardaki oranda ve iki yıllık süre için seçilirler.

“İşyeri temsilcilerinin seçimi, görevi ve yetkileri, görevden alınışları ayrıca bir yönetmelikle düzenlenir.

“Madde 36. Genel Temsilciler Konseyi

“Sendikaya bağlı tüm işyeri temsilcilerinden oluşan bir danışma kuruludur. Genel Temsilciler Konseyi, gerektiğinde Genel Yönetim ve Genel Yürütme Kurullarının kararı veya Temsilcilerin 1/3’ünün yazılı istemi ile toplanır. Sendikanın ve sendika üyelerinin çıkarlarını korumak, sendikaca saptanacak eğitim, örgütlenme, toplu iş sözleşmesinin en iyi şekilde hazırlanması, uygulanması vs. gibi ilkelerin tespit edilmesini sağlamak. Sendikaca önerilen eylemleri başlatıp sürdürmek, tüzükte belirtilen amaca ulaşmak için üyelerin düşünce ve eylem birliğini sağlamak üzere Genel Temsilciler Konseyi toplanır. Gündem, Genel Yürütme Kurulu tarafından hazırlanır. Gündem daha önceden Konseye katılacaklara dağıtılır. Gündemde değişiklik çoğunluk kararı ile olur.

Alınan kararlar her işyeri ilan tahtasına asılır. Bu Konseyin işleyişi ve görevleri, yetkileri bir yönetmelikle düzenlenir.

“Madde 37. Şube Temsilci Konseyleri

“Şubenin tüm işyerleri temsilcilerinden oluşur. Şube çalışma alanı içindeki sorunları çözümlmek üzere; yöneticilerle üyeleri uyarırlar. Şube sınırları içerisinde tüm çalışmalara öneriler götürebilirler. Sendika Genel Merkezine; eğitim, örgütlenme, toplu iş sözleşmesi, vs. politik eylem biçimleri gibi konularda öneriler götürür. Genel Yürütme Kurulunca kabul edilmeyen öneriler, bu kurulca ilk Genel Yönetim Kurulu toplantısına götürülür. Genel Yönetim Kurulunun kararı kesindir.

“Madde 38. Toplu İş Sözleşmesinin Hazırlanması, Yürütümü ve Karara Bağlanması

“A. Hazırlanması:

“Toplu iş sözleşmesi tasarısı; üyelerin istek ve talepleri en uygun yöntemlerle tespit edildikten sonra Genel Merkez, ilgili şube ve ilgili işyeri temsilcileri tarafından hazırlanır.

“B. Yürütümü:

“Görüşmelere Genel Yürütme, Şube Yöneticileri ile birlikte işyeri temsilcileri katılır. Toplu iş sözleşmesinin her safhasında işyeri temsilcileri tarafından işçilere bilgi verilir.

“C. Karar:

“Toplu iş sözleşmesi imzalanmadan önce; üyelerin onayına sunulması zorunludur. Üye salt çoğunluğunun onayından geçmeyen toplu iş sözleşmeleri hükümsüzdür.

“Madde 39. Grev Kararı, Yürütülmesi ve Kaldırılması:

“A. Karar:

“Grev kararı alınmadan önce Genel Yürütme ve Şube Yönetimleri grev eylemi hakkında tüm üyelere bilgi vermek ve üyelerin çoğunluğunun onayını almak zorundadır.

“B. Yürütülmesi:

“Grevin yürütülmesi işçilerin oyu ile seçilmiş olan grev komiteleri önderliğinde yapılır.

“C. Kaldırılması:

“Grevin kaldırılması için işçilerin salt çoğunluğunun onayının alınması zorunludur.

“Madde 40. Sendika Ücretli Yöneticileri ve Çalışan İşçiler.

“A. Ücretli Yöneticiler:

“Sendika yönetim organlarında ücretli olarak görev alanların ücretleri, yollukları ve çeşitli ödenekleri Genel Kurulca saptanır.

“Sendikanın ücretli yöneticilerinin yılda bir ay ücretli izin hakları vardır. Ücretli yöneticilerin hastalık ve raporlu olmaları halinde ücretleri aynen ödenir. Varsa bağlı oldukları sosyal güvenlik kuruluşlarınca yapılacak ödemeler sendikaya verilir. Sendika ücretli yöneticilerinin diğer tüm sosyal hakları bütçede belirlenir ve bütçe esasları dahilinde uygulanır.

“B. Çalışan İşçiler:

“Sendika işlerinin yürütümü için sendikanın çeşitli kademelerinde çalıştırılmak üzere Genel Yürütme Kurulu tarafından yeteri kadar işçi alınır.

“Bu işçilere verilecek ücretler bütçedeki esaslara uygun olarak Genel Yürütme Kurulunca tespit edilir. Bu işçiler iş yasası kapsamındadır. Herhangi bir sebeple bu çalışanların işten ayrılmaları halinde; yasadaki ihbar tazminatına bir hafta eklenerek ihbar tazminatı ve her çalıştığı yıl için 30 günlük ücreti tutarında kıdem tazminatı ödenir. 1 yıldan az süreler için çalıştığı süreye orantılı hesaplama yapılır. Kıdem tazminatına esas son brüt ücreti ve hesaplaması yasada belirtilen şekilde bulunur. Ücretli işçilerin yılda bir ay ücretli izin hakları vardır. Çalışan işçilerin hastalık ve raporlu olmaları halinde ücretleri aynen ödenir. Sosyal sigortalardan yapılacak ödemeler sendikaya verilir.”

Devrimci Demir-İş Sendikası 19 Ekim 1978 tarihinden itibaren bir *Haber Bülteni* yayımlamaya başladı. Haber Bülteni’nin 1. sayısında şöyle deniyordu:

“Devrimci Demir-İş kurulur kurulmaz, ‘kuruluş bildirgesi’ dağıtıp, sınıf sendikalarının görevlerini, Devrimci Demir-İş’in mücadelesinde nasıl bir yol izleyeceğini ortaya koydu. İşte bu platformu hayata geçirmek için bugün Devrimci Demir-İş Sendikası hızlı adımlar atmaktadır.

“Devrimci Demir-İş, işçi sınıfının gücüne güvenmektedir, mücadele edilmeden patronların hak vermeyeceğinin bilincindedir. İşçi sınıfının ekonomik, sosyal ve siyasal haklarına ambargo koyan ‘Toplumsal Anlaşma’ çemberini kırma görevini önüne koymuştur.

“Devrimci Demir-İş, İskenderun Demir-Çelik’te ve Türkiye’de işçi sınıfını bölen, parçalayan her türlü gerici düşüncelere ve her soydan sendika ağalarına karşı uzlaşmaz bir mücadele sürdüreceğini faaliyetinin merkezine koymuştur.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 133, 30 Ekim 1978)

Halkın Kurtuluşu, Devrimci Demir-İş kurucularından bir yetkiliyle bir görüşme yaptı. Görüşmede, Devrimci Demir-İş’in kuruluş süreci ele alındı. Sendika yetkilisi, Halkın Kurtuluşu’nun, “Ne zamandan beri sendika kurmayı düşünüyorsunuz?” sorusuna şu yanıtı verdi:

“Gerici sendikaların işçi sınıfına önderlik etmediğini gördük. Faşist, reformist, revizyonist sendikalara karşı sınıf sendikacılığının savunulmasının gerekliliğini kavradık. Bir yıldan beri Devrimci Demir-İş’i kurma anlayışı belirdi. Fakat, hemen hayata geçiremedik. Bunun nedeni, sınıf sendikacılığı anlayışımızın berraklaşmamasıydı. Mevcut sendikaları ele geçiririz diye düşünüyor, başka bir sendikanın kurulması, işçilerin parçalanmasına yol açar diyorduk. Bu süreç içinde işçilerin sendika ağalarına karşı mücadelesinin şiddetlenmesi bize yol gösterici oldu. İşçiler bir sendika ağasının yüzünü tanıyor ve muhalefeti geliştiriyor, fakat bu muhalefet, kendisini geliştirecek devrimci önderlikten yoksun olduğundan başka bir sendika ağalığını alternatif olarak görüyor. Türkiye’nin çeşitli yerlerinde bunun sayısız örnekleri vardır. Türkiye işçi sınıfı ve bizim kapsamımıza giren metal işkolundaki işçi arkadaşlarımız böyle bir mücadele geleneğine sahiptir. Bugüne kadar metal işkolunda devrimci mücadele vermişler, direnmişler, işçi kitlelerinin çok sayıdaki eyleminde başı çekmişlerdir. İsdemir’de gelişen işçi muhalefeti, burada bulunan gerici üç sendikanın üçünü de hedef aldı. Faşist Çelik-İş’e karşı, revizyonist Maden-İş’i alternatif olarak asla seçmedi. Bu iki sendika ile birlikte Özdemir-İş sendikasının sendika ağaları, Devrimci Demir-İş’in kuruluş çalışmalarını engellemeye çalıştılar. Gerici propaganda yaptılar. Buna rağmen sendikamızı kurduk. (...)

“Çelik-İş, Maden-İş ve Özdemir-İş Sendikaları işçi sınıfının çıkarlarını savunamaz. Sınıf sendikacılığı her üç sendika ağalığını da dağıtacaktır. Devrimci Demir-İş, burjuva sendikacılığına karşı, sınıf sendikacılığı faaliyetini bıkmadan yürütecektir.” (Halkın Kurtuluşu, 20 Kasım 1978)

Halkın Kurtuluşu, Devrimci Demir-İş’in 22-23 Eylül 1979 günleri toplanan 1. genel kurulundaki çalışmaları aşağıdaki şekilde özetliyordu:

“Türkiye metalurji işçilerinin tek sınıf sendikası olan Devrimci Demir-İş Sendikası’nın 1.Olağan Kongresi, İstanbul, Kdz.Ereğlisi, Ankara, İskenderun’dan tüzük gereğince seçilen 75 delegenin katılımıyla 22-23 Eylül günleri toplandı.

“Kongre, Sendika Genel Başkanı Oktay İlhan’ın sendikanın kuruluş amaçları ve mücadele çizgisini özetleyen açış konuşmasıyla başladı. Çeşitli kitle örgütlerinin Kongre’ye başarı telgrafları okunduktan sonra, kongreye konuk olarak katılan Dev Tarım-Sen, DSM, YDGF, YDM temsilcilerine söz verildi. Çalışma Raporu’nun okunmasıyla çalışmaların birinci günü tamamlandı. Eleştirilerden sonra Çalışma Raporu oybirliği ile onaylandı.

“Daha sonra Devrimci Demir-İş Ana Tüzüğü tartışmaya açıldı. Tüzük oybirliği ile kabul edildi.

“Gündemin öneriler bölümünde, MHP, ÜGD, Çelik-İş, Türk Metal, MİT, Kontr-gerilla dağıtılmalıdır, 14 Ekim seçimleri boykot edilmelidir, referandum hakkı yasallaştırılmalıdır, sınırsız grev, genel grev, siyasi grev, dayanışma grevi hakkı için mücadele, 1 Mayıs’ın yasallaşması için mücadele, tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadele, Grup Sözleşmesi ve Toplumsal Anlaşma’ya karşı mücadele vb. ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi sınıflarının en temel taleplerine ilişkin çeşitli kararlar oybirliği ile alındı.

“Gündemin son maddesi olan seçimlere geçildi. Genel Başkanlığa Oktay İlhan, Genel Sekreterliğe Osman Dinç, Örgütlenme Sekreterliğine Remzi Şemenoğlu, Eğitim Sekreterliğine Celal Özçelik, Mali Sekreterliğe Ali Şepsül oybirliği ile seçildiler. Daha sonra sendikanın, yönetim, denetleme ve onur kurulları seçimi ile kongre son buldu.

“1. Kongresi ile seçilmiş yönetici organlara sahip olan Devrimci Demir-İş Sendikası’nın, bir yıllık mücadele tecrübesinden de öğrendikleriyle, mücadelecilik çizgisinde başarıyla ilerleyeceğine inanıyoruz.” (Halkın Kurtuluşu, sayı 177, 8 Ekim 1979)

Devrimci Demir-İş’in Örgütlenmesi

Devrimci Demir-İş Sendikası, Halkın Kurtuluşu Hareketi kadrolarının desteğiyle Zonguldak Ereğli’de de faaliyete geçti. Ancak asıl çalışma, Devrimci Sendika Muhalefeti ve siyasi yapılanma için kadro kazanmaktı.

Halkın Kurtuluşu Dergisi, “Ereğli Demir Çelik İşçilerinin Halkla Devrimci Dayanışma Gecesi”ne ait bir haberi veriyordu:

“Yüzlerce emekçi, ‘kahrolsun sendika ağaları, yaşasın sınıf sendikamız Devrimci Demir-İş’ diye haykırdı.

“Karadeniz-Ereğli’de, Yurtsever Devrimci Halk Derneği 14 Ekim’de bir gece düzenledi. 800 kişinin katıldığı toplantıyı çok sayıda işçi, kadın, genç ve yaşlı insanlar ilgi ile izlediler. Karşı-devrimcilerin teşhir edildiği, sendika ağalığının lanetlendiği gecede, kültür-sanat gösterileri halkın mücadelesine yol gösterici bir nitelikteydi. Gösterilen tiyatrodan, Erdemir işçilerini patrona satan sosyal-faşist sendika ağası Cevdet Yılmaz ve reformist Şükrü Özbayrak’ın gerici, işçi düşmanı uygulamaları teşhir edildi. Faşist diktatörlüğe karşı halkın mücadelesinin önderi proletarya partisinin doğmakta olduğu ve yenilmezliği, UDHD ve sosyalizm mücadelesi, tiyatronun son bölümünde işlendi.

“Ereğli Yurtsever Devrimci Halk Derneği adına söz alan konuşmacı, işçi sınıfımızın bugüne kadar verdiği devrimci mücadeleyi özetledi. Bundan sonra, örgütlü ve kararlı mücadele bayraklarının daha yükseklere çekilmekte olduğunu belirtti.

“Erdemir işçileri adına konuşan bir işçi, Ecevit’in ABD uşağı sendika ağası Halil Tunç’la imzaladığı ‘Toplumsal Anlaşma’ ile işçileri satmak istediğini söyledi. DİSK, Türk-İş, MİSK ve diğer sendika yönetimlerini gasp eden sendika ağalığını teşhir ederek, sınıf sendikacılığını anlattı. Konuşan işçinin sözünün sık sık kesilmesine yol açan ‘Yaşasın Devrimci Demir-İş’ sloganı, bütün coşkunluğuyla, sınıf sendikacılığının gelişmesinin önüne geçilmez bir sendikal akım olduğu gerçeğini gösterdi. ‘Zafer, Parti Bayrağı altında toplanan işçi sınıfının önderliğinde mücadele eden halkımızın olacaktır’ sözleriyle konuşmasını bitiren işçiden sonra söz alan bir genç kız, kadınların kurtuluşunun devrimle olacağını açıkladı. Gençlik adına söz alan diğer bir genç kız, öğrenci ve emekçi gençliği örgütlü mücadeleye çağırdı. YDGD adına Erdemirli işçileri ve Ereğli halkını selamladı. YDGF adına konuşan bir arkadaş, tüm Erdemirli işçileri Devrimci Demir-İş’te toplanmaya çağırdı.

“Faşistler ve sosyal-faşistler, geceyi engellemek için Gece Tertip Komitesine baskı yaptılar. Toplantının kundaklanacağını söylediler. Halkın geceye katılmaması yolunda propaganda yaptılar. Fakat devrimciler, işçiler ve halk onların karşı-devrimci tavırlarından etkilenmedi. İskenderun’da kurulan Devrimci Demir-İş Sendikası’nı destekleyen bir toplantı niteliği kazanan gecede, ozanların söyledikleri türküler, halkın faşist diktatörlüğe karşı olan kin ve nefretini dile getirdi.” (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 133, 30 Ekim 1978)

Devrimci Demir-İş, örgütlenme çalışmalarını geliştirebilmek amacıyla, 1979 yılı başlarında Karadeniz Ereğli’de şube ve İstanbul Kartal’da temsilcilik kurdu.

Devrimci Demir-İş Ereğli Şubesi kuruluşunda yayımladığı bildiride şunları yazdı: “Sınıf sendikacılığı, Erdemir’de yeni doğmaktadır. Yeni, doğruyu, gelişip güçleneni temsil etmektedir. İşçi sınıfını, Erdemir işçisini temsil etmektedir.” (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 154, 10 Nisan 1979)

Devrimci Demir-İş, Erdemir’de yetkili sendikanın belirlenebilmesi için tüm sendikalara referandum çağrısında bulundu. (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 163, 18 Haziran 1979)

Devrimci Demir-İş Sendikası’nın 1. Kongresi’nin 22-23 Eylül 1979 günleri İskenderun’da toplanacağı duyuruldu. (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 175, 17 Eylül 1979)

1979 yılı Mayıs ayı başında Ereğli Demir Çelik Fabrikası’nda (Erdemir) toplu iş sözleşmesi yetkisi olan sendikanın belirlenebilmesi amacıyla irade beyanı yapılmasına karar verildi. İrade beyanına, DİSK’e bağlı Maden-İş Sendikası ile eskiden Maden-İş Bölge Temsilcisi olup Maden-İş’ten ayrılan Şükrü Özbayrak’ın kurduğu ve Aydınlikçılarının desteklediği Devrimci Maden-İş Sendikası arasında yapılacaktı. Aydınlik Gazetesi, geçmişte Erdemir’de irade beyanı istemiş olan Devrimci Demir-İş’in irade beyanındaki tavrını şöyle belirtti:

“Öğrenildiğine göre, daha önce irade beyanına katılacağını belirten Çelik-İş ve Devrimci Demir-İş Sendikaları irade beyanından çekildiler. Bir grup Halkın Kurtuluşçusu tarafından kurulan ve işçiler arasında herhangi bir etkinliği bulunmayan Devrimci Demir-İş’in irade beyanına katılmama kararını, Maden-İş’i desteklemek amacıyla aldığı belirtiliyor. Bu durumda, irade beyanına Devrimci Maden-İş ve Maden-İş olmak üzere 2 sendika katılıyor.” (*Aydınlik*, 6 Mayıs 1979)

Devrimci Demir-İş’in İşkolundaki Diğer Sendikalarla Mücadelesi

1979 yılında İstanbul’da Devrimci Demir-İş ile DİSK’e bağlı Maden-İş arasında ciddi sorunlar yaşandı. Devrimci Demir-İş, saldırılara uğradığını açıklıyordu:

“Saldırı, 14 Haziran günü, Maden-İş’in örgütlü olduğu Aksan Alüminyum Profil Fabrikası önünde Devrimci Demir-İş’in 15-16 Haziran direnişiyle ilgili haber bülteni dağıtılırken başladı. Fabrika baştemsilcisi, sosyal-faşist Sabahattin Çınar ve fabrika Personel Müdürü faşist İsmail Ayhan’ın ortaklaşa ihbarı sonucu, Topselvi Emniyet Amirliği ekiplerinde yapılan baskında fabrika önünde yakalanan Devrimci Demir-İş üyesi 7 devrimci işçi, polis tarafından gözaltına alındı.

“İki saat sonra da, Maden-İş 4. Bölge Başkanı Adem Karabaş’ın ihbarı üzerine polis ve sıkıyönetim Devrimci Demir-İş Sendikası’nı basarak, sendikanın her tarafını aradı. Herhangi bir suç unsuru bulunamayınca da sendikanın eşya ve evrakları tahrip edildi. (...) Devrimci Demir-İş’in mali sekreteri gözaltına alındı. Bir gece nezarete tutulan mali sekreter ve işçiler, nezarete marşlar söylediler. Çeşitli konuşmalar yaptılar, sınıf sendikacılığının ilkelerini tartıştılar.” (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 164, 25 Haziran 1979)

Devrimci Demir-İş Sendikası, İskenderun Demir Çelik Fabrikası’nda işçilerin çoğunu örgütlemiş ve kendi aralarında büyük bir mücadele yaşayan Çelik-İş ile Maden-İş sendikalarını, işyerindeki prim uygulaması nedeniyle yayınladığı bildiride, aşağıdaki şekilde suçladı:

“İşçi Arkadaş,

“Prim kesme, işten atılma son günlerde alabildiğine yoğunlaşırken, faşist Çelik-İş ve sosyal-faşist Maden-İş’in sendika ağaları ne yapmaktadırlar? Çelik-İş’li faşistler, prim kesme uygulamasını, yapmış olduğu toplu iş sözleşmesinde kabul ettiklerinden, bugün hiç sesini çıkarmamaktadırlar. Kendi düşüncelerindeki patronu kaybettikleri günden beri sadece köşelerinde homurdanıp işçilere nasıl saldıracaklarını planlamaktadırlar. O her dönem patronla birlikte hareket ettiğinden işçilerin haklarını savunması zaten mümkün değildir.

“Maden-İş ise, Çelik-İş’ten boşalan patrona uşaklık koltuğunu kapıldığı günden beri, kadro alınmasından işçilerin işten atılmasına kadar tüm işlerde patronla birlikte hareket etmekte, hiçbir zaman işçilerin haklarını savunmamaktadır.

“İşveren ve onun işçiler içerisindeki temsilcileri Çelik-İş ve Maden-İş prim kesmekle, baskı yapmakla, işçi ve memurları atmakla işçilerin mücadelesini durduramayacaklardır. Çıkarları aynı olan İsdemir işçileri, hangi sendikanın üyesi olurlarsa olsunlar birlikte haklarını alana kadar direnmelidirler.” (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 165, 2 Temmuz 1979)

Devrimci Demir-İş’in Maden-İş’in örgütlü olduğu bir işyerinde bildiri dağıtma girişimi engellendi:

“Parsan işçileri, fabrika önünde bildiri dağıtmak isteyen Devrimci Demir-İş Sendikası militanlarını kovaladı.

“Parsan Fabrikası işçileri, fabrika önünde bildiri dağıtmak isteyen Devrimci Demir-İş Sendikası üyelerini protesto gösterisinde bulundular.

“Aralarında Devrimci Demir-İş Sendikası Genel Sekreteri Yaşar Aytaç’ın da bulunduğu 30 kişilik bir grubun önceki gün saat 14:15 sıralarında fabrikaya gelerek, zorla bildiri dağıtmak istedikleri bildirildi. Olay üzerine işbaşında bulunan işçilerle, vardiya değiştirmek üzere gelen işçiler birleşerek, zorla bildiri dağıtmak isteyen grubu kovaladılar.

“Maden-İş üyesi olan Parsan işçileri, saldırganları kovalarken ‘Yaşasın Maden-İş, Yaşasın DİSK’ sloganlarını attılar. Devrimci Demir-İş Sendikası’nın propagandasını yapmak için gelen ve silahlı oldukları bildirilen kişilerin kovalanmasından sonra fabrika önünde toplanan 300’ü aşkın Parsan işçisi olayı protesto ettiler. Protesto eylemi sırasında işçilere hitaben bir konuşma yapan işyeri temsilcisi, ‘Sendikamız Maden-İş saflarında sermayenin bu maskeli ajanlarına gereken dersi bugün olduğu gibi her zaman vereceğiz’ dedi.” (*Politika Gazetesi*, 21 Temmuz 1979)

Devrimci Demir-İş’e Baskı ve Saldırıları

CHP hükümetinin sona ermesi ve Süleyman Demirel’in başbakanlığındaki AP hükümetinin göreve başlamasının ardından, Devrimci Demir-İş Sendikası’na yönelik baskılar arttı. Sıkıyönetim görevlileri 2 Kasım 1979 günü Haliç Halk Birliği’ni ve Alibeyköy Devrimci Demir-İş Temsilciliğini bastı ve yaklaşık 100 kişiyi gözaltına aldı. (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 186, 10 Aralık 1979)

Devrimci Demir-İş Sendikası İstanbul Şubesi Başkanı Ahmet Yıldız, Haziran ayı başında sıkıyönetim komutanlığının emriyle gözaltına alındı. Üç gün boyunca gözaltında tutulan Ahmet Yıldız, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı askeri mahkemesi tarafından tutuklandı. Tutuklanma nedeni, Mart ayında

Devrimci Demir-İş Sendikası İstanbul Şube Kongresi'nde yaptığı konuşmaydı. (*Özgürlük Gazetesi*, 23 Haziran 1980)

1980 yılı Haziran ayında Devrimci Demir-İş Sendikası Genel Sekreteri Osman Dinç, Genel Mali Sekreteri Ali Şepsul ve Genel Yönetim Kurulu Üyesi H.Ali Mert, Hatay Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alınanlara 1. Şube'de işkence yapıldığı ileri sürüldü. Bu kişiler Temmuz ayı başında serbest bırakıldı. (*Özgürlük Gazetesi*, 7 Temmuz 1980)

Devrimci Demir-İş'in İskenderun'da bulunan genel merkezi, Adana Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından iki ay süreyle kapatıldı. Sendika genel merkezi 12 Aralık 1979 tarihinde basılmış, eşyalar tahrip edilmiş, Sendika yönetiminden 20 kişi gözaltına alınmış ve kendilerine İskenderun Emniyet Müdürlüğü'nde işkence yapılmıştı. (*Özgürlük Gazetesi*, 21 Temmuz 1980)

Devrimci Demir-İş, Kahramanmaraş Katliamı Sonrasında İlan Edilen Sıkıyönetime Karşı Çıktı

1978 yılı sonundaki Kahramanmaraş katliamının ardından CHP iktidarı sıkıyönetim ilan etti. Devrimci Demir-İş Sendikası, aşağıda bir bölümü aktarılan açıklamasıyla, sıkıyönetime karşı çıktı:

"İşçi sınıfımız görüyor ki, hakim sınıflar sıkıyönetimi ilan etmek için Kahramanmaraş olaylarını bahane ettiler. Halbuki sıkıyönetim egemen sınıfların ekonomik bunalımlarından ve halk kitlelerinin azgınca sömürülmesi planlarından bağımsız ele alınamaz. (...)

"Toplumsal Anlaşma'yı piyasaya süren CHP reformistleri, emperyalistleri ve uşaklarını doyuramamış, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadele ile kazandığı hak ve özgürlükleri bir çırpıda yok etmek için sıkıyönetim ilan etmişlerdir. (...)

"Türk-İş'in, DİSK'in ve MİSK'in birbirlerine karşı çıkışları işçi sınıfının çıkarlarını savundukları için değildir. Aksine sınıf sendikacılığını ve işçi sınıfının gelişen mücadelesini önlemek içindir. Bunun da en son ve açık örneği sıkıyönetim noktasında birleşmeleridir. (...)

"Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm demokrasi güçleri birleşmeli, egemen sınıfların ekonomik-siyasi saldırılarını, sendika ağalarının oyunlarını boşa çıkarmak için ileri atılmalı, sınıf sendikacılığını daha da güçlendirmeliyiz.

"Sıkıyönetime hayır! Yaşasın Devrimci Demir-İş." (*Halkın Kurtuluşu*, sayı 146, 5 Şubat 1979)

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı İşgali ve Devrimci Demir-İş

1978 yılında Afganistan'da Sovyetler Birliği yandaşı bir grup subay iktidarı ele geçirdi. Ancak iktidarda kalabilmek için yeterince güçlü olmadıkları ortaya çıkınca, Sovyetler Birliği Afganistan'ı işgal etti. Devrimci Demir-İş Sendikası, yayımladığı bildiride, işgale karşı çıktı.

Bildirinin bazı bölümleri aşağıda yer almaktadır:

"Yiğit Metalurji İşçileri, Kardeşler:

"Geçtiğimiz günlerde onbinlerce Rus askeri, tankları, topları ile Afganistan'ı işgal etmiştir. Bu emperyalist işgal karşısında kahramanca direnişe geçen Afganistan halkının mücadelesi en modern silahlarla bastırılmaya çalışılmaktadır. Gözü dönmüş işgalciler emekçi Afgan halkına, devrimcilere, yurtseverlere canice saldırmakta, binlercesini katletmekte, şehir ve köylerini yakıp yıkmakta, talan etmektedir. Sosyal-emperyalist Rusya Afganistan'ı tam sömürgesi haline getirmek için bu işgali gerçekleştirmiştir.

"Rusya sosyalist değildir. (...)

"Yerli gericiliğin Rusya'yı sosyalist bir ülke gibi göstermek için sürdürdüğü çabaları boşuna, bunu sosyalizmi karalamak için yapmaktadırlar, sosyalistlerin bağımsızlık ve demokrasinin en kararlı savunucusu olduğu gerçeğini çarpıtmak için yapmaktadırlar. Rusya sosyalist değildir. Rusya emperyalisttir. (...)

"İşkolumuzda faaliyet gösteren AP- MHP yanlısı Türk Metal, Çelik-İş, Çelik-Sen vb. gibi faşist, CHP yanlısı Yeni Metal, Devrimci Maden-İş ve Otomobil-İş vb. gibi reformist ve diğer burjuva sendikalarının Afganistan'ın işgaline karşı çıkmaları sahte bir karşı çıkıştır. Onlar da işçi sınıfının mücadele yolunu karartmak, sınıfın birliğini bozmaktan başka bir amaç gütmemektedirler. Bütün çabaları burjuva uşaklığını gizleme çabasıdır.

"Rus sosyal-emperyalizminin savunucusu Maden-İş'in ise 'enternasyonalizm' vb. demagojilerle yapmak istediği, Afganistan işgali ile maskesi bir kere daha düşen emperyalist Rusya'nın aklanması çabasıdır. O kadar.

"Burjuva sendikalarının yaymaya çalıştığı bütün devrim ve sosyalizm düşmanı düşüncelere karşı sınıf sendikamız DEVRİMCİ DEMİR-İŞ çatısı altında birleşerek mücadele edelim. Afganistan'ın işgali meselesini,

burjuva sendikalarının sınıf mücadelesinin her alanındaki karşı-devrimci, sınıf işbirlikçisi tutumlarını açığa çıkartmanın ve içimizden tecrit etmenin bir aracı olarak ele alalım. Sınıf sendikalarının, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin en tavizsiz savaşçısı olduğunu dosta düşmana gösterelim. Afganistan’dan Rus işgal kuvvetlerinin derhal çıkarılması için propaganda yürütelim. Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının en tutarlı savunucuları olduğumuzu gösterelim.

“Yaşasın Türkiye ve Afganistan Halklarının Kardeşliği!

“Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm!

“Ne Amerika, Ne Rusya, Ne NATO, Ne Varşova, Bağımsız Demokratik Türkiye!

“Yaşasın Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı!” (*Devrimci Demir-İş Sendikası Haber Bülteni*, 1979, ayrıca bkz. *Halkın Kurtuluşu*, sayı 192, 4 Şubat 1980)